

[Statsministeren.]

gerne på nærmeste hold og har haft mulighed for at varetage de særlige færøske fiskeriinteresser under de drøftelser, som har fundet sted.

Regeringen er fuldt ud klar over, at det laksefiskeri, som finder sted på det åbne hav, er af stor betydning ikke alene for det færøske, men også for det grønlandske og det danske fiskerierhverv.

Som det sikkert vil være hr. Djurhuus bekendt, er der sket en stigning i laksefiskeriet ved Grønland. Jeg kan således nævne, at den færøske andel af fangsten i 1969 androg ca. 184 t, der blev landet af 6 fartøjer. Danske fiskere fangede i samme periode ca. 450 t, og ca. 380 t blev fanget af fiskere med bopæl i Grønland. Hertil kommer ca. 940 t fanget under det grønlandske kystfiskeri. På et møde i kommissionen for fiskeriet i Nordvestatlanten for ca. et år siden stemte Danmark imod et totalt forbud mod laksefiskeri, og det er fortsat regeringens opfattelse, at det vil være en uheldig løsning på problemet. Fra dansk side vil vi derfor fortsat bestræbe os for at finde frem til en løsning, som kan tilgodese de betydelige fiskeriinteresser, der er involveret i sagen. En afgørelse af spørgsmålet kan først forventes under et kommende møde i kommissionen for fiskeriet i Nordvestatlanten. Dette møde begynder den 1. juni 1970, og selv om der utvivlsomt vil blive udfoldet store bestræbelser for at gennemføre et totalt forbud, håber vi fortsat fra dansk side, at vi kan nå frem til en acceptabel kompromisløsning, som også kan tilgodese det færøske fiskerierhvervs interesser.

Djurhuus: Jeg vil takke statsministeren for hans positive indstilling og også benytte lejligheden til at takke for den faste holdning, som han har udvist i dette spørgsmål, samtidig med at jeg håber, at de fremsatte underforståede trusler ikke vil medvirke til, at man indtager et andet standpunkt end det, man hidtil har haft.

Den sidste tak vedrører dette, at den danske fiskeriminister også bliver sendt til forhandlingerne. Det viser i hvert fald for mig den alvor, man lægger i dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om den sociale pensionsfond.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 137) findes i tidenden sp. 4206, udvalgets betænkning i tillæg B: sp. 2003).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Bundvad: Ved dette lovforslags første behandling udtalte jeg tilfredshed med, at regeringen havde taget socialdemokratiets forslag om at bygge en tillægspensionsordning over den fulde folkepension op, finansieret ved et pensionsbidrag og baseret på en vis fondsdannelse. Samtidig måtte jeg dog beklage, at der i regeringens forslag er for langt mellem opkrævning af bidrag og første udbetaling af tillægspensionen, hele 6 år. Som forslaget er formuleret, er det et forslag om en finanspolitisk foranstaltning og ikke et forslag om et socialpolitisk fremskridt.

Vi har nu under udvalgsarbejdet søgt at trække de socialpolitiske aspekter frem ved at foreslå, at tillægspensionen gennemføres og udbetalingerne påbegyndes i umiddelbar fortsættelse af opkrævningen af midler dertil, og således at der efterhånden dannes den ønskede fond; de af os stillede ændringsforslag under nr. 2 og 3 tjener dette formål. Vi har her foreslået, at lovforslag om tillægspension fremsættes allerede i folketingsåret 1971-72, og at tillægspensionen iværksættes pr. 1. april 1972, således at også flere af de nuværende pensionister får glæde af ordningen. Desværre har ministeren og udvalgets flertal været afvisende over for at knytte indbetaling og udbetaling nærmere sammen.

Tilbage bliver så et forslag ikke om gennemførelse af en tillægspension, men om opkrævning af nogle ekstra bidrag i de kommende 6 år på i alt 3,5 milliarder kr. som et led i regeringens økonomiske stram-